

■ JE BENT ■ ■ EEN ■ DOOIE MUS DE MUZIEK ■ IS ■ ■ ERUIT ■ CASTRATIE

Hij had Albert leren kennen in het Sportfondsenbad, waar ze alletwee werkten. Het was de eerste dag al raak. „Toen ik beneden kwam om de kleedhokjes na te kijken was hij daar. Hij keek me aan en kleeedde zich uit.“ Een mooie jongen die wist wat hij wilde. Na die tijd gingen ze geregeld met elkaar om, Hans kwam bij Albert thuis en Albert bij Hans die een paar kamers had gehuurd in het centrum. Soms gingen ze naar Amsterdam waar je bars had en dancings, speciaal voor homofielen, iets wat in hun eigen stad nog niet bestond. Ze namen dan een taxi heen en terug; dat kostte een hoop geld, maar Hans had geld genoeg. Hij was zelfs in staat geweest f 13.200,- te sparen. „In die tijd, 1956, was dat veel geld. Ik bewaarde dat in een kistje in de slaapkamer. Als mij wat zou overkomen was dat allemaal voor Albert. Hij was dol op dat geld. Vaak als ie kwam, zat hij de hele avond te spelen met dat geld, sorteren, tellen. In een overmoedige bui heb ik hem het sleuteltje van het kistje gegeven. Dat kon ik makkelijk doen, want ik had ook nog de sleutel van de slaapkamer en die ging altijd op slot als ik wegging“. Op een dag had hij, toen ze op

punt stonden om weg te gaan, de sleutels aan Hans gevraagd en de slaapkamerdeur afgesloten. Hans nam aan dat de deur ook werkelijk op slot was. Toen later op die dag Albert niet verscheen op de afgesproken plek ging Hans naar het zwembad waar hij hoorde dat Albert vijf dagen verlof had opgenomen. Thuis gekomen bleek het geld verdwenen te zijn. De hospita vertelde dat Albert was teruggekomen met de mededeling dat hij iets was vergeten. Hij bleef een half jaar weg. Het geld had hij in Duitsland en aan de Rivièra stukgesmeten met een vriend, een oud-SSer, die door een oorlogswond met een stok moest lopen. In die stok was het geld verstopt. Hans had lang gearzeld voordat hij naar de politie stapte. Hij wilde uit genegenheid voor die jongen hem sparen voor alle ellende die zou voortvloeien uit een aanklacht. Toch ging hij op het laatst. Eerst sprak hij van f 500,-, later van f 5000,- en tenslotte gaf hij toe dat het ging om een bedrag van meer dan f 13.000,-. Pas toen had het de volle aandacht van de politie. Door zes rechercheurs werd Hans verhoord. Op een goeie dag werd Albert gearresteerd en kort daarop Hans.

Abnormaal

Albert werd veroordeeld tot een half jaar gevangenisstraf wegens diefstal en Hans, wiens geld het was geweest, tot één jaar wegens ontucht met minderjarigen. Immers Albert was nog twintig geweest toen hij die diefstal pleegde en Hans 28. Het bleef niet bij dat jaar gevangenisstraf. Na maanden in de cel doorgebracht te hebben, werd hij overgebracht naar een Rijkspsihiatrische inrichting op Bosdijk bij Eindhoven, voor therapie. Om genezen te worden van abnormale seksuele belangstelling. Die tijd was een hel. In de cel ben je tenminste nog volwaardig en kunnen advocaten je verdedigen. In de inrichting ben je patiënt waar je moet genezen van iets waarvan je niet genezen wilt worden. Waar de artsen en psychiaters bepalen wat gezond is en hoe de genezingswijze eruit moet zien. Waar mensen in dwangbuizen worden gestopt als ze tekenen van agressie vertonen, waar medicijnen met kilo's tegelijk worden rondgedeeld, waar wordt gespoten, waar geëxperimenteerd wordt en waar straffen worden uitgedeeld die al heel lang niet meer in strafwetboeken voorkomen.

Soms mocht Hans naar huis als er een verjaardag was; dan kwam z'n broer hem halen. Thuisgekomen trok hij dan een ander pak aan en ging naar de kapper. De broer, die hem ook weer terugbracht, moest daarvoor op het matje komen bij de „Vierschaar“, een college van artsen en psychiaters. Het is niet normaal voor een man om zoveel aandacht aan z'n uiterlijk te besteden. In de inrichting had Hans in z'n nachtkastje chocola en pepermuntjes die hij af en toe deelde met medepatiënten. Volgens de hoofdzuster waren dat pogingen om de andere mannen te verleiden. Zoals iedere patiënt moest Hans ook de ruggeprik ondergaan, die maakte dat je lange tijd met folterende pijnen op bed moest blijven liggen. Zelfs na maanden leverde het terugdenken aan die ervaring braakpartijen op. Waarom elke patiënt ruggemerpuncties kreeg is hem nooit duidelijk geworden. Na een jaar dorst hij te vragen wanneer hij vrijgelaten zou worden. De hoofdzuster reageerde met „maar dat is toch waanzin, wáanzin. Hoe kom je op het idee.“ Toch werd hem een uitweg geboden. Castratie.

Ongeneeslijk

Het was de geneesheer-directeur dr. Mooij gebleken dat de ziekelijke afwijking ongeneeslijk was. Natuurlijk mocht Hans er zelf over beslissen. Het alternatief was, voor altijd opgesloten blijven achter de tralies van de Rijkspsihiatrische inrichting en er behandeld te worden als een man die gevaar oplevert voor z'n omgeving. De familie schakelde een advocaat in, die na een gedegen studie tot de conclusie kwam om het toch maar te doen. Eruit komen zou hij anders niet. De protesten van Hans bij de directeur hielpen niet. „Ik heb toch nog m'n ogen en m'n handen. Die operatie van jullie haalt m'n gevoelens niet weg.“ „Ach, dat wordt wel minder op den duur. Laat het maar doen, dan sta je binnen vier weken na de operatie buiten.“ Vijf maanden heeft hij er nog over nagedacht, maar er was geen uitweg. De ingreep was vrij eenvoudig. Na twaalf dagen was hij terug in de inrichting en nog drie weken later mocht hij „genezen verklaard“, naar huis, met de opbeurende woorden van de geneesheer „ga maar hard aan het werk, dan heb je ook niet de gelegenheid om na te denken.“ Er volgden maanden van thuis zitten. „Ik dorst me niet meer op straat te vertonen; ik dacht dat de mensen het me konden aanzien.“ Twee keer was hij nog in staat om een stijve te krijgen, daarna niet meer, de erecties verdwenen en ook de orgasmen. „In

het begin dorst ik er niet naar te kijken, het was zo'n eng gezicht, dat slappe vel met niets erin.“

Z'n broer raadde hem aan om eens naar de film te gaan of te helpen in de zaak, maar hij bleef thuis voor het raam zitten. Als een dooie mus. De muziek was eruit. Nog geen dertig jaar en verminkt voor het leven. Door de jaren heen ging het bergafwaarts. Drie broers en twee zusters moest hij in korte tijd afgeven. Kanker en het hart. „Op een gegeven moment gebruikte ik twee-en-twintig verschillende tabletten. Zelfs nu kan ik na een flinke dosis pas slapen, en daar kom ik niet meer vanaf. In die jaren woonde hij in bij z'n lievelingsbroer, die net zoals z'n vader, banketbakker was. Hij hielp wat in de zaak, totdat ook die broer overleed. De zaak ging snel achteruit en moest verkocht worden om aan de schulden te kunnen voldoen, waarna Hans een huisje huurde voor zich alleen. Twee jaar geleden bracht een psychiater uitkomst. Hij wees Hans op de mogelijkheid hormooninspuitingen te krijgen, die het vermogen om erecties en orgasmen te krijgen, terug brachten. Sedert die tijd krijgt Hans elke drie weken inspuitingen.

Namaakballen

Z'n oude huisarts maakte in het begin nog bezwaren, maar die werden door z'n zoon, die eveneens huisarts is, weggewimpeld. Toch was het nog niet ideaal. De dosering van de inspuitingen is moeilijk te bepalen, zodat hij het gevoel had nu teveel te willen. Zijn huisje hangt vol met platen van mooie mannen en op het plateau onder de glasplaat van de tafel tientallen seksboekjes. Het genieten geeft hem schuldgevoelens en dat is bepaald geen wonder als bedacht wordt hoe zwaar hem is ingehamerd dat z'n verlangens fout zijn. Zelfs in de dagen toen hij verlichting zocht voor de gedachten en verlangens, die hij niet meer kon bevredigen, kreeg hij keer op keer de kous op z'n kop wanneer hij bij anderen aanklopte met z'n problemen. „Ik weet niet hoeveel kerkgenootschappen ik ben afgeweest. Zelfs was ik een tijd lid van die groep van Johan Maasbach, maar ook daar kreeg ik te horen dat ik er maar niet aan moest denken.“ Een ander probleem was die lege zak. Toen Hans weer z'n seksuele vermogen terugkreeg en af en toe eens een leuke knul mee naar huis nam, verdwenen die meestal spoorstrags als ze ontdekten dat „daar“ niets zat. Dezelfde psychiater bracht weer uitkomst. Een jaar geleden werden er twee namaakballen in geplaatst, zodat Hans weer een uiterlijk compleet mens is geworden.

Twintig jaar geleden kon dat natuurlijk ook, maar de hoge heren van de Rijkspsihiatrische inrichting dachten alleen aan verminken. Na twintig jaar ellende staat Hans weer als een gewoon mens in de samenleving. Hij kan weer liefhebben, zoals hij dat wil. Hij doet ook weer aan z'n oude sport, zwemmen. Onlangs is hij lid geworden van de NVSH en doet nu iedere keer mee als het zwembad is afgehuurd voor het naaktzwemmen. Het was bij die gelegenheid, dat hij voor het eerst een vrouw naakt zag. Hans is nu 48 jaar. Twintig jaar ervan heeft hij door moeten maken als onvolwaardig lid van de samenleving. Gestraft omdat hij liefde had opgevat voor iemand die hem van f 13.000,- beroofde. Dat geld heeft hij nooit teruggezien. In plaats daarvan werd hem een lichaamsdeel afgenomen, zoals vroeger een dief de hand werd afgehakt. Hij moest zelfs nog enkele duizenden guldens betalen voor genoten „gunsten“ in de inrichting, zoals extra dieetvoedsel dat hij kreeg voor maagklachten.